

Минаючи убогі села
Понаддніпрянські невеселі,
Я думав: «Де ж я прихилюсь?
І де подінуся на світі?»
І сниться сон мені: дивлюсь,
В садочку, квітами повита,
На пригорі собі стоїть,
Неначе дівчина, хатина,
Дніпро геть-геть собі розкинувсь!
Сіє батько та горить!
Дивлюсь, у темному садочку,
Під вишнею у холодочку,
Моя єдина сестра!
Многострадалиця святая!
Неначе в раї, спочиває
Та з-за широкого Дніпра
Мене, небога, виглядає.
І їй здається — виринає
З-за хвилі човен, доплива...
І в хвилі човен порина.
«Мій братику! моя ти доле!»
І ми прокинулися. Ти...
На панщині, а я в неволі!..
Отак нам довелося йти
Ще змалечку колючу ниву!
Молися, сестро! будем живі,
То бог pomoже перейти.

*20 іюля [1859],
Черкаси*

Вірш присвячений сестрі поета Ярині Григорівні Шевченко (1816— 1865), за чоловіком Бойко, вірній товаришці дитячих літ поета. Ця приязнь залишилась на все життя. Вірш написаний під свіжим враженням від зустрічі з сестрою в селі Кирилівці влітку 1859 р.